

Hồi 43

Di Lạc nam lai

Trang viên của Tạ gia ở hẻm Ô Y, quy mô chỉ có trạch viện của Vương gia mới có thể sánh bằng, chia thành đông, tây, nam, bắc, trung ngũ viên. Đông, nam lưỡng viên dựa vào bờ bắc sông Tần Hoài mà dựng nên, sắp xếp không theo quy tắc, mục đích là để có thể ngắm nhìn cảnh sắc rất mỹ lệ hai bên bờ Tần Hoài.

Trung viên hay Tứ Quý viên, bên trong là Vong Quan Hiên, nơi thường ngày Tạ An xử lý công việc, có vị trí tôn quý nhất trong trạch viện, bắc viên là quảng trường dẫn vào đại môn, trong đó Tùng Bách đường là kiến trúc hoành tráng trọng yếu nhất, khách nhân tới viếng thăm đều được tiếp đãi trong phạm vi bắc viên. Yển Phi trong lúc hôn mê trăm ngày nằm tại căn lầu dành cho tân khách, tọa lạc tại góc tây nam bắc viên, trong căn sương phòng phía đông của một tòa tứ hợp viện. Cao Ngạn chờ chàng trong Nghênh Khách hiên nằm trong một tòa tứ hợp viện ở mặt bắc của tòa nhà chính.

Tạ gia trên dưới có khoảng trăm người, thêm vào hơn hai trăm phủ vệ tỳ bộc, đa số cư trú ở đông, tây và nam tam viên, chia ra theo phẩm cấp và bộ phận.

Theo ý muốn của Tạ An, Tạ gia đại trạch rộng tới hàng trăm mẫu tràn đầy bầu không khí truy cầu niềm vui đích thực từ thiên nhiên. Tất cả đều lợi dụng đá núi cây rừng cùng suối khe ao hồ sáng tạo ra cảnh quan mang đậm chất thiên nhiên, vun đá dẫn thủy, trồng cây khơi ngòi, thể hiện sâu sắc mối quan hệ huyền diệu giữa các không gian xa gần, cao thấp, sơn, thủy, thạch, lâm, bố cục xảo diệu, trong không gian hữu hạn chứa đựng vô hạn thi tình họa ý, thiên nhiên như có như không. Cây rừng che mây, dây leo chằng chịt vấn đề khói sương lan tỏa, đường mòn ngõ tắt, như tắc mà thông, khe suối chênh vênh, cong rồi lại thẳng, cảnh đẹp trùng trùng bất tận.

Đắm mình trong thiên nhiên cây rừng tươi đẹp này, Yển Phi bất giác dứt bỏ mọi phiền não của thói đời hiểm ác, cũng càng thấu hiểu, Tạ An vai mang trọng trách bảo trì địa vị gia tộc, sao có thể giống như chàng được mất coi như không, chả trách Tạ An hết lòng hâm mộ chàng.

Trận bão tuyết đã tân trang Tạ trạch thành một màu trắng xóa, lúc này Yển Phi bước trên con đường hành lang uốn khúc, chậm rãi đi hết Vong Tục hồ lưng danh của Tạ

gia xuyên suốt đông, bắc, trung tam viên, thì trong lòng đã giống như tên hồ, tẩy tâm vong tục.

Lương Định Đô hiển nhiên là một tiểu tử rất hay chuyện, Yến Phi chỉ dành câu được câu chẳng từ từ đáp ứng. Hốt nhiên phía trước truyền lại một trận nói cười, Lương Định Đô vội kéo Yến Phi qua một bên, thấp giọng nói: "Là Tú tiểu thư, chúng ta nên nhượng lộ".

Yến Phi nhìn về phía bên kia cây cầu khúc kiều vắt qua mặt hồ, bốn năm người cả nam lẫn nữ đang nói cười hỉ ha đi đến. Rất ly kỳ là thị lực của chàng không hề bị ảnh hưởng của nội công thất tán, tựa hồ so với trước còn tinh tế hơn nhiều, khoảng cách ngoài mười trượng giống như ở ngay trước mặt, thấy một mỹ nữ xinh đẹp thanh tú, đi lẫn trong đám bốn thiếu niên nam tử như chúng tinh cùng nguyệt xúm xít xung quanh đang qua cầu đi tới.

Đi tới thật gần, mới biết bốn nam tử đều là con em cao môn đại tộc, ai nấy đều áo quần thơm tho, tô son điểm phấn, mang kỳ trang dị phục, áo choàng tác dụng ngự hàn chỉ là phụ, chủ yếu là để khoe mẽ, trong số đó còn có hai người đeo túi tử la hương, một người trước ngực quấn khăn lông hoa hoét, đây những thói tật đua chen giành giật hư vinh bề ngoài của hạng công tử bột.

Dem so sánh bọn họ với hai tên phát phơ Yến Phi và Lương Định Đô, thì giống như những người đến từ thế giới khác vậy.

Thiếu nữ áo choàng đỏ sẫm gió cuốn bay bay, bên trong áo mềm, bên dưới quần lụa xanh đỏ hai màu kết hợp tương xứng, tóc tết từ dưới lên trên, dần dần thu gọn lại, bước chân nhẹ nhàng thoải mái, phong tư diễm lệ như phụng hoàng tha thướt, chính thị một tiểu mỹ nhân diêm dúa.

Không trách bốn gã thanh niên tranh nhau nịnh nọt, đứng với nghĩa quanh quần bên quần hồng.

Đám nam nữ không biết đang tranh luận về đề tài vớ vẩn gì, đều to tiếng nghị luận, phê phán kịch liệt. Nữ tử thì chỉ im lặng cười nụ, môi thơm khê nhếch, lộ vẻ cao ngạo khinh đời.

Bọn họ trông thấy Yến Phi, có lẽ cho Yến Phi cũng là một hộ vệ nào đó trong phủ giống như Lương Định Đô, mấy nam nhân chỉ liếc qua một cái, lại chăm chú vào mỹ nhân. Ngược lại tiểu mỹ nhân nhìn thấy Yến Phi, lại lộ vẻ chú ý nhìn kỹ, nhưng cuối cùng cũng không nói không rằng, đầu cũng không hề quay về phía Lương Định Đô đang lễ phép thỉnh an, cả đám hơn hử kéo nhau đi hết.

Lương Định Đô vẫn ngơ ngẩn dõi theo bóng dáng nữ tử, hít sâu một hơi: "Tú tiểu thư là nữ nhi của Huyền thiếu gia, là người đẹp nhất trong Tà gia chúng ta".

Yến Phi từ sau khi rời khỏi Trường An, lòng đã nguội lạnh đối với bất kỳ mỹ nữ nào, thú vị nói: "Người chẳng phải đang thầm thương trộm nhớ tiểu thư nhà người chứ?".

Lương Định Đô thất kinh, nhìn quanh không thấy có ai, thì thầm van nài: "Ngân vạn lần đừng bao giờ nhắc lại chuyện đó. Ta là cái thớ gì chứ? Đến ngấm ngấm tưởng nhớ trong lòng còn không dám, nếu để cho người khác biết được, nhẹ cũng bị đánh đòn, nặng thì bị đuổi ra khỏi cửa".

Yến Phi hơi cụt hứng, phản ứng cùng lời nói của Lương Định Đô chẳng những khiến chàng cảm thấy trong cao môn chủ tứ cách biệt, mà còn nghĩ đến sự khác nhau giữa Hoang nhân và Tấn nhân. Bất giác khởi lên những hoài niệm về Biên Hoang Tập, ở đây không những là thế giới vô pháp vô thiên, tha hồ tự do cạnh tranh, không phải dựa vào thân phận địa vị mà dùng bản lĩnh chân chính để phân định cao thấp. Về phương diện này Lưu Dụ gần gũi với Hoang nhân hơn.

o0o

Xe ngựa của Tà An đang sắp ra khỏi cửa thì gặp Tà Thạch trở về, ông này vội xuống ngựa đến bên cỗ xe, nói: "Nhị ca định đi đâu vậy?".

Tà An kéo rèm, để lộ sắc mặt nhợt nhạt với cặp mắt trũng sâu đầy mệt mỏi nói: "Sự tình hết sức không hay, ta phải lập tức nhập cung gặp hoàng thượng".

Tà Thạch chưa bao giờ nhìn thấy thần sắc trầm trọng đến mức như thể đại họa lâm đầu của Tà An, xưa nay ông luôn mang phong tư thần thái đàm tiếu dụng binh, hốt hoảng nói: "Đã phát sinh chuyện gì sao?".

Tà An lắc đầu gượng cười: "Trúc Bất Quy vừa tới Kiến Khang, lại là do Phạm Trữ ngấm sai người tới thông tri cho ta, ta mới biết chuyện này".

"Hoàng thượng hưng kiến Di Lạc tự không hề thương nghị với ta, chỉ ngầm mang quốc khố ra chi dụng, ta vẫn bịt mắt làm ngơ, cho rằng chỉ cần thi xuất thủ đoạn đối phó Trúc Bất Quy là đủ, ai ngờ Giang Hải Lưu dám bán đứng chúng ta, khiến kế hoạch này của ta thất bại, ài! Khi đó làm sao nghĩ được là Đại tư mã hốt nhiên phát bệnh từ trần?".

Phạm Trữ là gián nghị đại phu của triều đình, là cận thần thân tín của Tư Mã Diệu, luôn giúp đỡ Tạ An, còn là cậu ruột của Vương Quốc Bảo, tính cách chính trực, vì lý không vị thân.

Tạ Thạch biến sắc nói: "Nhị ca muốn gặp hoàng thượng?".

Tạ An trở lại bình tĩnh nói: "Người có biện pháp nào hay hơn chăng?".

Tạ Thạch chợt kích động hỏi: "Vậy nhị ca há chẳng biết trúng gian kế của Hoàn Huyền sao?".

Tạ An nghe đến tên Hoàn Huyền, hừ lạnh: "Chỉ với sự phản bội của Giang Hải Lưu là có thể biết Hoàn Huyền có chí phản nghịch, hấn đương nhiên muốn ta chính diện xung đột với hoàng thượng, ta thì đang muốn tương kế tựu kế, cứ để cho sự tình phát triển như thế này, lợi dụng tình thế Hoàn Huyền độc bá Kinh Châu, để cho Tư Mã Diệu tự chọn lựa, nếu Tư Mã Diệu cho rằng Tư Mã Đạo Tử có đủ lực lượng đối phó Hoàn Huyền, từ hôm nay trở đi, Tạ An ta sẽ tự thủ bàng quan với mọi chuyện của triều đình".

Tạ Thạch hít một khẩu lương khí, một lúc lâu nói không ra lời. Tạ An kiên trì như thế đối với chuyện này, tựa hồ nằm ngoài ý tưởng của ông ta.

Tạ An ung dung cười, như đã quyết tâm, bình tĩnh nói rõ: "Ta không có chọn lựa, Tư Mã Diệu cũng không có lựa chọn, so với ngồi yên chờ chết, chẳng bằng đánh nốt canh bạc cuối cùng, coi xem biết đâu có thể qua được kiếp nạn này. Tự ta biết mình từ lâu, ngày tháng còn lại cũng không mấy, hy vọng có thể tranh thủ an bài cho các người tốt nhất, còn về sau gia tộc phải nhờ vào các người đó!".

Nói xong hạ rèm xuống, cho xe ra khỏi cửa phủ, để lại Tạ Thạch ngơ ngác đứng lặng yên.

o0o

Cao Ngạn vẫn cái bộ dạng cà lơ thất thế như xưa, bất biết lẽ số gì, đang trong tư thế rất không tự nhiên nửa khom nửa quỳ, từ trong một góc Nghênh Khách hiên nhìn Yến Phi tới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, hướng về phía Lương Định Đô cười hì hì nói: "Vị tiểu ca này xin giúp đỡ, ta và Yến đại ca có chuyện riêng muốn nói".

Lương Định Đô nhú mày không vui, nhìn Yến Phi, thấy chàng gật đầu, không còn cách nào đành hướng về phía Cao Ngạn hung hăng nói: "Ta tên là Lương Định Đô, không phải là tiểu ca gì hết".

Nói xong miễn cưỡng thoái lui ra ngoài hiên.

Cao Ngạn bật cười nói: "Tạ gia coi Yến Phi là thứ gì vậy? Chẳng lẽ là loại hoại quỷ thư sinh? Lại còn phái hộ viện theo bảo hộ người. Con bà nó, mỗi lần ta tới thăm người lúc ấy chỉ biết ngủ mê mệt như một quả trứng ngốc, hấn ta cứ như con quỷ lẳng nhẳng theo ta, lại còn chỉ cho ta theo đường nhỏ cửa hông mà đi, hại ta không lần nào gặp được Tạ Chung Tú tiểu mỹ nhân hết".

Nghe ngôn ngữ thô bỉ quen thuộc của hấn, ngược lại Yến Phi lại sinh ra cảm giác quen thuộc thân thiết, nói: "Người hình như không biết nội công của ta đã hoàn toàn mất đi, bây giờ chỉ cần một kẻ võ công hạng bét cũng đủ thu thập ta rồi".

Cao Ngạn cười "khè!" một tiếng, lại lập tức đưa tay bịt mồm, sợ như thế quá ư không phù hợp, ảnh hưởng đến bầu không khí yên ả trong hiên, cười khùng khục nói: "Người không cần lừa ta, phải biết Cao Ngạn ta là người chuyên đi lừa người khác. Chỉ cần coi hai con mắt người, tinh thần còn tốt hơn xưa, vừa rồi đến đây vẫn như long hành hổ bộ, không giống như ta đấm đuổi với bọn con gái, cước bộ mới phiêu phù như thế, ha! Người đem chuyện tán công ra thử lừa bọn gái lâu xanh xem có dễ dàng không? Cho dù chết không xong, cũng phải biến thành một nửa người tàn phế, hây! Người đưa tay qua đây có can gì không? Ta không hứng thú với đàn ông đâu mà sợ".

Yến Phi không chút giận dữ nói: "Sự thực mạnh hơn lời hùng biện, ta không những đưa cả hai tay cho người mò mẫm, mà còn để người coi mạch, chứng thực ta đúng là thất tán nội công, như thế về sau người đừng có ỷ lại vào ta, vì rằng ta không đủ bản sự để bồi thường cho cái chết của người đâu".

Cao Ngạn sắc mặt biến đổi hấn, chăm chú nhìn vào hai mắt chàng, cuối cùng không dám bắt mạch thăm dò, nói: "Mau bỏ tay người ra, chúng ta không nói chuyện vớ vẩn nữa, ha! Mọi người là anh em đã lâu, chẳng vì bất cứ chuyện gì thay đổi được, bây giờ không như ngày xưa, ta còn có rất nhiều chuyện hay ho cho người".

Yến Phi thoang thoảng cảm thấy ấm áp trong lòng, bản thân đúng là đã không coi làm tư cách thiện lương khác hấn bề ngoài của Cao Ngạn, điềm đạm nói: "Vì sao mà còn không cút về Biên Hoang Tập đi chứ?".

Cao Ngạn lập tức lại hưng phấn nói: "Còn chưa tiêu đến nhấn túi, trở về làm gì? Thiên hạ tuy rộng lớn, ta lại có thể khẳng định không đâu sánh được với Tần Hoài hà, muốn mỹ tửu có mỹ tửu, muốn con gái có con gái, bao năm huynh đệ, chi phí của người ở đấy hoàn toàn tính vào phần lão tử".

Yến Phi tuy không háo sắc, nhưng lại nghe sâu rượu ngọt ngào, thầm nghĩ mình tuy từng đã qua Kiến Khang, nhưng vẫn chưa thử qua du thuyền nghe hát uống rượu, bất

giác có chút động tâm, nói: "Chuyện này đêm nay sẽ tính. Có tin tức gì của Bàn Nghĩa không?".

Cao Ngạn ngạc nhiên nói: "Bàn Nghĩa chẳng phải đã đến thăm ngươi sao? Hắn thấy ngươi giống như hoạt tử nhân, mới mang Khảm thái đao bửu bối tùy thân lưu lại, chuẩn bị làm vật bồi táng cho ngươi, ai ngờ cuối cùng lại không có chỗ dùng".

Yến Phi nhú mày nói: "Ta nói chuyện nghiêm túc đấy!".

Cao Ngạn xòe tay đầu hàng nói: "Ta hình như vẫn có chút sợ ngươi hay sao ấy, nói cười cũng không được sao? Mấy kẻ kêu là cao môn đại tộc đại đa số đều dễ nói cười. Hầy! Ta tuy rằng thân ở nơi này, bất quá vẫn đang bồn cữ mà diễn, tình thế Biên Hoang Tập vẫn rõ như trong lòng bàn tay. Nghe nói Bàn Nghĩa nằm trong đám người phản hồi Biên Hoang Tập đầu tiên, hắn đang tự tay trùng kiến Đế Nhất Lâu bị hỏa thiêu thành tro bụi. Con mẹ nó, coi hắn lần này chẳng lẽ lấy gỗ mà làm nhà, tình hình Biên Hoang Tập hiện thời rất phức tạp! Biết bao là người ở đây tranh nhau một chén canh".

Yến Phi thở phào một hơi, Bàn Nghĩa rốt cuộc không xảy ra chuyện gì ngoài dự liệu của chàng, thật đáng cảm tạ trời đất, ngắt lời Cao Ngạn nói: "Ta không còn hứng thú với Biên Hoang Tập nữa, ngươi ở đây ngoài việc rủ rê con gái người ta ra, còn có gì không?".

Cao Ngạn không chút ngượng ngùng, nhún vai nói: "Ngoài chuyện giết thì giờ với bọn con gái lại vẫn là với bọn con gái giết thì giờ, còn chuyện gì có thể làm được nữa?".

Tiếp đó chồm người qua thành ghế, thần thần bí bí nói: "Chúng ta là huynh đệ, ta mỗi ngày đều lại thăm ngươi, thành thực mà nói, ta có một chuyện cần đến ngươi, ngàn vạn lần đừng để ta thất vọng".

Yến Phi nghe nói phì cười, liếc nhìn hắn, Cao Ngạn là thứ người như vậy đấy, rõ ràng trong hành động biểu hiện quan hoài và tình nghĩa đối với chàng, lại sợ để gã khám phá tâm sự, mang sự tình ra nói năng hàm hồ để che giấu tình cảm bên trong.

Nhật giọng nói: "Nói đi! Nhưng vung đao múa kiếm thì đừng tìm ta, hiện giờ ta cầm Điện Luyện Hoa đã cảm thấy khó khăn rồi".

Cao Ngạn nói: "Có võ công vị tất đã hơn không có võ công, Tạ An tuy không hiểu võ công, vậy mà ai dám coi thường tư cách làm người của ông ấy, Tư Mã Diệu tuy là hoàng đế, cũng không ngoại lệ. Mà ai biết võ công thì lại vì ông ấy mà xông pha chiến trường vào sinh ra tử, ài!".

Cuối cùng thở dài một tiếng, lại không giấu được sự nuối tiếc đối với việc Yến Phi mất đi võ công, hiển nhiên hẳn chỉ muốn an ủi Yến Phi, cũng biểu thị hẳn bắt đầu tin là Yến Phi võ công thất tán.

Lời nói của Cao Ngạn không phải là không có đạo lý, nhưng lại tuyệt không phù hợp áp dụng đối với trường hợp của Yến Phi. Trước tiên là chàng đã mất đi bản lĩnh võ công hộ thân để lẫm đấng thiên hạ, sau đấy là chàng có cừu nhân khắp nơi, nhưng hiện nay đã biến thành một thư sinh yếu đuối trói gà không chặt, sau này chỉ có cách ẩn giấu tung tích sống qua ngày.

Yến Phi mỉm cười: "Sinh tử hữu mệnh, không cần tiểu tử ngươi an ủi ta, có chuyện gì? Mau nói ra đi! Bỗng nhiên bao tử hành ta quá trời, muốn đi ra ngoài tìm một vò rượu thấm ướt cho cái dạ dày".

Cao Ngạn vội cười, lại hạ giọng nói: "Ngươi đã nghe nói tới Kỳ Thiên Thiên chưa?".

Yến Phi lắc đầu nói: "Chưa nghe qua, cái tên này nghe thơ mộng quá".

Cao Ngạn đằng hắng một tiếng, đứng thẳng người dậy, hậm hực nói: "Trong Tạ phủ muốn tìm một chiếc kỷ để ngồi cho dễ chịu cũng chẳng có, suốt ngày ngồi chiếu, ngồi đến nổi lão tử hai chân tê dại hết cả, con bà nó!".

Yến Phi bất mãn nói: "Nói nhanh đi!".

Cao Ngạn lại chồm đến bên, hai mắt lóe sáng, nói: "Kỳ Thiên Thiên là danh kỹ hàng đầu, danh giá nhất của Kiến Khang, của lương đại thanh lâu, của Tần Hoài hà, bán nghệ không bán thân, là nơi toàn thể phong lưu công tử nam nhi ở Kiến Khang nằm mơ cầu được một đêm vui vẻ, hương phòng của cô ta như thánh địa của toàn bộ thanh lâu lăng tử, Kỳ Thiên Thiên sắc nghệ song tuyệt đương nhiên không phải nói...".

Yến Phi hết kiên nhẫn ngắt lời: "Ta biết rồi! Tóm lại cô ta đẹp hơn hơn hẳn các cô khác! Bất quá ta đứng trên lập trường bằng hữu khuyên ngươi tốt nhất là thủ tiêu vọng niệm. Làm người quan trọng nhất là tự biết rõ mình, Kiến Khang thành phong vân biến đổi, luận tài lực, danh vọng và địa vị, Cao Ngạn ngươi được bao nhiêu cân lượng? Tốt nhất là ngoan ngoãn quay về Biên Hoang Tập, ngươi đích thị thuộc về nơi ấy".

Lại lắc đầu nói: "Chuyện này ta không có cách nào giúp đỡ, cho dù hữu tâm cũng vô lực".

Cao Ngạn bất mãn nói: "Còn coi là huynh đệ sao? Chưa nghe rõ đầu đuôi câu chuyện, đã làm một lô một lốc như loạn tiễn bắn đến, từng mũi tên như xuyên tâm liệt phế, mẹ nó chứ, ta tính ra đã từng giúp ngươi được kha khá chuyện, là ai mang ngọc tỷ giúp ngươi đưa vào tay Tạ Huyền?".

Yến Phi phì cười nói: "Tạ Huyền không cho người tiền thù lao hay sao? Theo ta, đến tận hôm nay, nếu người vẫn chưa bị người ta cho mấy trận đòn, cũng đều là nhờ ân huệ của Tạ Huyền đúng không?".

Cao Ngạn bị đánh trúng điểm yếu hại, yếu ớt nói: "Hảo! Không ai thêm cùng với người tính toán thiệt hơn nữa, người rốt cuộc chịu hay không chịu giúp nào?".

Yến Phi không bắt ép được hắn, gượng cười nói: "Nói đi! Cái đồ không biết tự lượng sức, loài sâu bọ si tâm vọng tưởng đáng thương!".

Cao Ngạn than: "Không dám giấu lão nhân gia người, ta si tâm vọng tưởng không phải là đích thân ân trạch của Kỷ Thiên Thiên, chỉ hy vọng sau khi về Biên Hoang Tập, có thể kể với người khác, đã từng tại Vũ Bình đài được nghe Kỷ Thiên Thiên vừa đàn vừa hát, mọi người cùng cộng chén. Như thế Cao Ngạn ta trong giới thanh lâu, thân giá có thể tăng lên gấp bội, minh bạch chưa? Yêu cầu này há là quá phận?".

Yến Phi không làm hắn đổi ý được, nói: "Ta đang rửa tai cung kính lắng nghe đây, tuy biết rõ là khó lòng giúp được".

Cao Ngạn thấy cuối cùng cũng thuyết phục được Yến Phi, hết sức vui mừng nói: "Từ khi Tư Mã Nguyên Hiến cái tên mất dạy ấy làm cho Kỷ Thiên Thiên nổi giận, nàng ta không chịu gặp khách nữa, chỉ có hai người là ngoại lệ, một người là người chào đón người lúc mới tỉnh lại sau giấc ngủ dài".

Yến Phi ngạc nhiên nói: "Tạ An?".

Cao Ngạn nói: "Kỷ Thiên Thiên là con gái nuôi của Tạ An, Tạ An là người nàng ta muốn gặp nhất".

Yến Phi cười khổ nói: "Người muốn ta giúp thế nào đây? Chẳng lẽ đi nói với Tạ An, nguyện vọng bình sinh lớn nhất của ta là muốn gặp gỡ Kỷ Thiên Thiên, bất quá còn muốn đưa theo một tiểu tử tên là Cao Ngạn cùng đi, hy vọng An công người có thể hoàn thành tâm nguyện của ta vân vân gì đấy?".

Cao Ngạn buồn bã thở dài khổ sở nói: "Đương nhiên không phải như thế, làm sao có thể thô thiển như thế được? Trong đám thủ hạ của Tạ An có một người tên là Tống Bi Phong, cùng với Kỷ Thiên Thiên có quan hệ rất tốt, Tạ An khi muốn gửi các món sơn hào hải vị cho Kỷ Thiên Thiên, hay là cần người chuyển lời, đều do một tay Tống Bi Phong thực hiện, chỉ cần người lung lạc được hắn, chưa biết chừng có biện pháp đưa ta đi gặp mặt Kỷ Thiên Thiên".

Yến Phi cười: "Chỉ gặp mặt sao?".

Cao Ngạn giậm chân nói: "Đương nhiên không chỉ đơn giản gặp mặt như thế, ai! Mẹ nó! Ngàn vạn đừng kinh động đến Tạ An, ông ta là người đứng đầu trong những người đứng đầu cao môn, tuyệt không để cho hai gã đại Hoang nhân chúng ta lỗ mắng khinh nhờn con gái nuôi của mình".

Yến Phi nói: "Tổng Bi Phong là người nhận lệnh của Tạ An mà hành sự, hấn chịu vì ý tưởng hoang đường của chúng ta mà quấy nhiễu an ninh của Kỷ Thiên Thiên sao?".

Cao Ngạn gượng cười nói: "Đây là biện pháp duy nhất trong khi không có biện pháp nào, chỉ cần người có thể tác động được Tổng Bi Phong, hấn tất có thể có an bài".

Yến Phi thuận miệng hỏi: "Kể còn lại Kỷ Thiên Thiên chịu gặp là thần thánh phương nào vậy? Có lai lịch ra sao?".

Cao Ngạn thở dài: "Tiểu tử đó thật đáng hâm mộ, chỉ là ngẫu nhiên gặp gỡ Kỷ Thiên Thiên trên đường, cuối cùng khiến cho Kỷ Thiên Thiên trong lòng vui vẻ, ba lần trên Vũ Bình đài tiếp đãi hấn, bất quá tiểu tử đó xác thực như ngọc thụ lâm phong, anh tuấn hào hùng, lại võ công bất phàm, mới hai mươi tuổi đã có kiếm pháp cao minh, căn cơ sâu dày".

Yến Phi bỗng động tâm nói: "Người làm thế nào mà biết rõ thế?".

Cao Ngạn nghênh ngang nói: "Lão tử chỉ cần hươ tay một cái, mua chuộc người của Tần Hoài lâu đâu phải là chuyện to tát gì".

Yến Phi trầm giọng nói: "Người đã thấy qua tên đó chưa?".

Cao Ngạn nói: "Chỉ nghe người ta nói. Theo như tiểu tử đó tự xưng thì y là vọng tộc phương bắc, hơn hai tháng trước mới tới hoạt động ở Kiến Khang. Đừng có nói đến tiểu tử đó nữa, nói ra làm ta bốc hỏa lên đầu mất! Đi nào! Chúng ta ra ngoài kiếm cá to thịt béo chén con mẹ nó một trận thật thống khoái, thuận đường khánh chúc người trở lại nhân thế".

Tâm trí Yến Phi lại chuyển đến gã tiểu tử có khả năng chiếm được tình cảm của Kỷ Thiên Thiên, trên rất nhiều mặt là trùng hợp với Nhậm Dao, chẳng lẽ đích thực là Nhậm Dao?

- o O o -